

ציילה שלנו עברה למקום שכולו טוב / עופרה בריל

דברים בהלוויה

שעיה וציילה הגיעו בזכות אימא שלי, חוה, לקיבוץ. זוג צעיר ויפה תואר. שעיה צלם חובב ואוהב חיות מושבע. צילה שלידו ואיתו, תמיד מרחפת עם חיוך מזמין. תמיד אפשר למצוא בחדרם אורחים שבאו רק לפני כמה ימים לקיבוץ, לאולפן, להתנדב. ברגע שהשניים שמעו את שפת האם שלהם - הם מצאו דרך לגשר ולהזמין.

הנערים הצעירים, שבאו לכאן וכל כך התגעגעו לבית הוריהם, מצאו בבית של צילה ושעיה נחמה, פורקן לגעגועים - שתית מאטה, מתכון של עוגיות עם ריבת חלב, עוגה שטעמה בדיוק כמו בבית שהשאירו מאחור. באחד הסיפורים המסופרים בחוברת "לחיות עם חיות" מסופר על אחד הקופים של המשק, שברח מהכלוב. שעיה וציילה רק הגיעו לקיבוץ שלנו. הבית בו גרו היה קרוב מאוד למשק החי. דלת החדר של שעיה וציילה הייתה פתוחה, שעיה יצא לרגע מהחדר והקוף כאילו קיבל הזמנה ונכנס לחדר. צילה שוכבת במיטה, קופאת מפחד, לידה כוס קפה. הקוף מתיישב על השולחן הקטן ומתחיל ללגום מהקפה. צילה משותקת... שעיה נכנס במהירות לחדר ובעדינות רבה תופס את הקוף ומחזיר אותו למשק.

יחד הם מגדלים משפחה, ארבעה ילדים, ארבע נשמות טהורות. כל ילד זה עולם ומלואו. צילה, כמו אימא טבע פורשת להם את כנפיה ומאכילה אותם כמו ציפור, מהמקור לפה, תגדל ותתחזק.

ציילה אהבה במיוחד להכין עוגה לכבוד זוגות שנישאו. היא יצאה לקורס לאפיית עוגות לחתונות. את מה שלמדה יישמה במטבח, בפינה מיוחדת, שכבה ועוד שכבה, עד שהייתה מרוצה מגודל המגדל. אחר היו צריכים, בזהירות רבה, להביא את העוגה לשטח החתונה. תשומת הלב הייתה לעוגה - ופחות לכלה... איזה סיפוק הרגישה באותו יום שהיצירה שלה נאכלה.

יום אחד הגיע לחיות עם המשפחה אבא אדולפו. צילה, שילדותה לא הייתה קלה, עשתה הכל שאבא אדולפו ייקלט וייהנה משארית חייו בקיבוץ. אבא אדולפו ידע לעשות את הפיצה הכי טובה בקיבוץ. צעירים רבים היו מבקשים את קרבתו כדי לזכות במשולש של פיצה. אדולפו ידע לכרוך סביבו את הנכדים, ועם מעט העברית יצר עמם קשר. לציילה זה היה תיקון, לא גדול - אבל תיקון לילדות שעברה.

ציילה לא הייתה מעורבת בפוליטיקה של הקיבוץ. לא בשיחות הקיבוץ, לא בדיונים על מה כן ומה לא בקיבוץ. היא חיה את חייה כפי שרצתה. יצרה קשרים עם חברים או חברות שהבינו וידעו את שפת ילדותה. הזמינה כל הזמן חברי אולפן ומתנדבים לביתה, ונתנה להם את תחושת הבית שעזבו. נתינה שאין לה סוף... כזו הייתה צילה שלנו. נוחי בשלום ומסרי דרישת שלום לכול יקירינו.

מעופרה

עופרה ונמרוד, אחיה, עם משפחת שמושקו [מור], 1963